

Halvdelen af det Beløb, som Havnebanens Bygning vil koste, indbefattet eventuelle Overskridelser. Aalborg—Hadsund-Banens Ledelse har paa visse Betingelser erklæret sig rede til at bygge og drive Havnebanen, og i denne Forbindelse mener jeg ogsaa, det har Interesse at nævne, at i 1921—22 vedtog det fælles Havnevæsen for Hobro og Mariager at bekoste en Bolværksudvidelse ved Hadsund Havn, naar Havnesporet blev bygget. Ud fra disse af mig nævnte Grunde, og saa vel forberedt som Sagen foreligger, vil jeg meget henstille til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, om det ikke var muligt at faa dennelille beskedne Bevilling optaget allerede paa det foreliggende Finanslovsforslag.

Dernæst vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om vor sociale Lovgivning, som er berørt af mange ærede Medlemmer i dette Ting; det skal ikke blive omfattende. Der er vel neppe nogen — jeg har i hvert Fald aldrig mødt det, hverken i Rigsdagen eller ude i Landet —, der trods de Skavanker, de mener at finde i vor sociale Lovgivning, kan paapege et eneste Land, der har videregaaende og bedre sociale Love. Dermed være ikke sagt, at der ikke kan være et og andet, der med Tiden bør rettes eller forbedres. Men een Ting maa man indrømme, og det er, at den sidste Menneskealder har vor sociale Lovgivning været den Sag, der har lagt stærkest Beslag paa den politiske Interesse og meget stærkt Beslag paa Statens Midler. Men netop den Interesse, denne Sag har vakt, har jo ogsaa ført til, at vi har faaet den bedste, den stærkest udviklede, den mest humane og den mest demokratiske sociale Lovgivning, noget Folkesamfund har. Naar den sociale Lovgivning i dens forskellige Forgøninger for Statens Vedkommende naar op paa et Beløb paa omkring 100 Mill. Kr. paa det aarlige Statsbudget, er dette meget smukt og ogsaa meget godt, men det er ikke billigt. Og for rigtigt at vurdere den sociale Bygning, som vi har i vort Samfund, maa man ogsaa medregne Kommunernes Udgifter til disse Sager, og gør vi det, bliver Beløbet jo det dobbelte. Nu er det jo — desværre, kan man sige — saadan, at man ikke helt kan se bort fra Kostbarheden. Endelig rummer den sociale Lovgivning i et Samfund, der har Folkestyre, en Fare, og denne Fare bestaar i, hvad alle ærede Medlemmer maa erkende, at denne Lovgivning i den politiske Forhandling Partierne imellem i nogen Grad kan anvendes saaledes, at det faar Udseende af Stemmemisforhold. Der er jo bl. a. af det ærede Medlem Hr. Andreasen talt

om, hvordan de forskellige Partier overbød hinanden i Valgkampen. Jeg vil dog sige, at vedrørende denne Sag kan det ærede Medlem Hr. Andreasen jo ikke have ment, at Venstre har overbudt noget andet Parti, da man altid fra det ærede Medlem Hr. Andreasens Partis Side har rettet Angreb paa Venstre for, at vi i den Henseende ikke vilde gaa vidt nok.

Det er min Opfattelse, at med den sociale Standard, Danmark staar paa i Øjeblikket, er det fuldt forsvarligt at tage et lille Pusterum, hvad den sociale Lovgivning angaar, selv om den højtærede Socialminister derigennem skulde faa lidt mindre at beskæftige sig med i sit Ministerium, end han ønsker. Lad os fordøje, hvad vi har faaet i de senere Aar, det er jo ikke saa ganske lidt.

Vi maa i denne Forbindelse ogsaa erindre — hvad jeg mener er ikke uden Betydning —, at valutastyrkende er de sociale Udgifter ikke. Hvis man vil give dem en Betegnelse i den Henseende, er de snarere valutavækkende. De fører med sig, at det samlede Forbrug af visse Varemængder, ogsaa af Varer, vi indfører udefra, forøges i Forhold til andre af Europas Lande, der har en ringere social Lovgivning end Danmark — og det er dem alle. I den praktiske Politik kan de økonomiske Betragtninger ikke tilsidesættes af den humane Følelse. Der kommer Tider i Staternes Liv saavel som i det enkelte Menneskes, hvor man maa lempe sig igennem, indtil der atter bliver Opgangstider. Og mon ikke største Delen af Befolkningen i Eks. i Mellemeuropa i den sidste halve Snes Aar i høj Grad har maattet prøve at lempe sig igennem, men mon ikke de samtidig netop derved i nogen Grad har bidraget til, at disse Landes Økonomi statsligt set er forbedret, og at deres Valuta er styrket? Her i Landet er vi jo ikke endnu kommet ind herpaa, og der er ikke meget, der tyder paa, at vi er i Færd med at komme ind i dette Spor. Men selv om det kan være trist at indrømme, at der foreløbig ikke er Midler til videregaaende social Lovgivning end den, man allerede har, vil man sikkert alligevel erkende, at et lille Pusterum er ingen Skade til, og det maa vi have.

Jeg vil dernæst gøre nogle faa Bemærkninger om et andet Spørgsmaal. Efter den Halleluja-Tale, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen holdt i Gaar for Ministeriet Stauning, kunde jeg have Lyst til at dryppe en Draabe Malurt i det Herlighedsbæger, som der blev serveret. Det undrer mig noget, at der ikke allerede paa